

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Rozhodnutí ve věcech 562/2017/THH a 1069/2017/THH o tom, jak Komise vyřizuje velký počet žádostí o přístup k dokumentům týkajícím se cestovních výdajů komisařů

Rozhodnutí

Případ 562/2017/THH - Otevřeno dne 06/07/2017 - Rozhodnutí ze dne 16/11/2018 -
Dotčené orgány Evropská komise (Vyřešeno orgánem) | Evropská komise (Další šetření není důvodné) |

Případ 1069/2017/THH - Otevřeno dne 16/11/2018 - Rozhodnutí ze dne 16/11/2018 -
Dotčené orgány Evropská komise (Vyřešeno orgánem) | Evropská komise (Další šetření není důvodné) |

Případ vznikl z kampaně, kterou v lednu 2017 zahájila nevládní organizace Access Info Europe se sídlem ve Španělsku s cílem získat přístup veřejnosti k cestovním výdajům evropských komisařů za rok 2016. Kampaně se zúčastnilo přibližně 120 občanů, kteří Komisi předložili celkem 188 žádostí. Komise se rozhodla vyřídit mnoho žádostí z jednoho zdroje a vyřídit přímo Access Info Europe, což znamená, že Komise nezaslala jednotlivým žadatelům potvrzení o přijetí ani nezaslala žádné odpovědi na žádosti jednotlivců. Vzhledem k velkému počtu dokumentů, k nimž byl požadován přístup, předložila Komise nevládní organizaci návrh na zúžení rozsahu žádosti a poté poskytla přístup k omezenému počtu dokumentů.

Veřejná ochránkyně práv zjistila, že Komise měla všechny žadatele kontaktovat individuálně, přinejmenším proto, aby je informovala, že všechny žádosti bude vyřizovat pouze prostřednictvím Access Info Europe. Nicméně poté, co při kontrole přesně ověřila, kolik administrativních prací bylo nutné k vyřízení každé ze 188 žádostí, souhlasila rovněž s tím, že Komise jednala přiměřeně, když se domnívala, že zdroje potřebné k vyřízení všech 188 žádostí by představovaly nadměrnou administrativní zátěž. Komise tedy mohla zúžit rozsah žádosti o přístup veřejnosti.

Veřejná ochránkyně práv se však domnívá, že existuje veřejný zájem na přístupu veřejnosti k informacím o cestovních výdajích komisařů. Vzhledem k tomu, že se Komise nyní zavázala k

aktivnímu poskytování takového přístupu a nyní tak činí pravidelně, veřejná ochránkyně práv zjistila, že neexistují důvody pro další šetření této otázky. Proto své vyšetřování uzavřela.

Veřejná ochránkyně práv oceňuje Komisi za tuto novou proaktivní publikační politiku.

Skutečnosti předcházející stížnosti

1. V lednu 2017 zahájila nevládní organizace Access Info Europe (NGO) kampaň s cílem získat přístup veřejnosti k cestovním výdajům všech komisařů na rok 2016. Vytvořila internetovou stránku [1], kde by občané mohli sledovat odkazy a požádat jednoho komisaře o přístup k cestovním výdajům po dobu dvou měsíců. 120 občanů podalo 188 takových žádostí. Nevládní organizace je v tomto případě prvním stěžovatelem. Druhým stěžovatelem je fyzická osoba, jeden z občanů, který podal žádost o přístup k cestovním výdajům komisaře Hahna za květen až červen 2016 a od září do října 2016.

2. V březnu 2017 Komise napsala nevládní organizaci, v níž vysvětlila, že její kampaň vyvolala žádosti, a naznačila, že s nevládní organizací bude komunikovat jako prostředník pro 120 občanů, přičemž s žádostmi bude zacházet jako s jedním zdrojem. Nevládní organizace nesouhlasila, neboť se nedomnívala, že jedná jménem žalobců. Vzhledem k tomu, že Komise zaujala tento přístup, individuální stěžovatel v tomto případě neobdržel odpověď ani potvrzení o přijetí své původní žádosti. Totéž platí pro jeho žádost o přezkum (tzv. „potvrzující žádost“), v souvislosti s níž neobdržel žádnou odpověď Komise.

3. V reakci na samotné žádosti o přístup Komise prokázala, že k přípravě odpovědi na všechny z nich bude potřebovat 75,5 pracovních dnů. Dospěla k závěru, že se jedná o nepřiměřenou administrativní zátěž. V souladu s pravidly EU pro přístup veřejnosti navrhla Komise spravedlivé řešení [2]. Férovým řešením bylo, aby nevládní organizace žádost zúžila na jakékoli dvouměsíční období v letech 2015 a 2016, s výjimkou pěti komisařů, u nichž byly cestovní výdaje za dvouměsíční období zveřejněny již v prosinci 2016.

4. Nevládní organizace tvrdila, že není schopna přijmout žádné navrhované řešení, neboť není jediným zdrojem žádostí. Zdůraznila však, že v každém případě považuje navrhované řešení za nepřijatelné. Nevládní organizace si Komisi stěžovala na způsob, jakým Komise vyřizovala žádosti o přístup.

5. Jednotlivý stěžovatel se v dubnu 2017 obrátil na veřejného ochránce práv, neboť Komise na jeho žádost o přístup veřejnosti k dokumentům neodpověděla. Nevládní organizace se v červnu 2017 obrátila na veřejného ochránce práv poté, co Komise neobdržela žádnou odpověď na její stížnost.

6. V červnu 2017 Komise informovala nevládní organizaci, že vzhledem k velkému počtu dokumentů, jichž se žádost o přístup týká, bude potřebovat více času, než odpoví.

7. V červenci 2017 vydala Komise odpověď na žádost o přezkum a zaslala ji pouze nevládní organizaci. Rozhodnutí stanovilo, že Komise jednostranně omezila rozsah žádosti, neboť nebylo dosaženo řešení. [3] Komise poskytla předsedovi, místopředsedům a komisařům, kteří byli v té době ve funkci, přístup k 257 souhrnným výkazům nákladů týkajících se cestovních výdajů v období ledna a února 2016.

Šetření

8. Veřejná ochránkyně práv zahájila šetření týkající se způsobu, jakým Komise vyřizovala žádosti o přístup veřejnosti týkající se cestovních výdajů komisařů. V průběhu šetření se vyšetřovací tým veřejného ochránce práv setkal s Komisí a nahlédl do spisu Komise týkajícího se případu. Rozhodnutí veřejného ochránce práv zohledňuje argumenty a názory předložené stranami v průběhu šetření, jakož i písemnou výměnu informací mezi stranami během řízení o žádosti o přístup veřejnosti.

Vyřizování žádostí veřejnosti o přístup veřejnosti k dokumentům týkajícím se cestovních výdajů komisařů ze strany Komise

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

9. Jednotlivý stěžovatel tvrdil, že Komise nevyřídila jeho stížnost v souladu s platnými pravidly [4], neboť Komise jeho žádost nepřijala, ani na ni neodpověděla.

10. Nevládní organizace je rovněž znepokojena tím, jak Komise vyřizovala žádosti o přístup. Tvrdí, že měly být vyřizovány jako samostatné žádosti spíše než jako jediná žádost z jednoho zdroje. Kromě toho nevládní organizace tvrdí, že Komise se neprávem rozhodla komunikovat s ní přímo, a nikoli se všemi žadateli individuálně, zejména poté, co nevládní organizace uvedla, že pro žadatele nebude jednat jako prostředník.

11. Kromě toho se nevládní organizace nedomnívá, že by Komise mohla předložit návrh spravedlivého řešení, neboť každá jednotlivá žádost se netýkala velkého počtu dokumentů. Zpochybňuje rovněž názor Komise, že doba potřebná k vyřízení všech žádostí o přístup by činila 75,5 dne.

12. Komise tvrdí, že bylo správné zabývat se mnoha žádostmi o přístup jako jedna. Kampaň nevládních organizací a velmi podobné znění žádostí jasně ukazují, že žádosti byly součástí organizované kampaně. Komise se domnívá, že se jednalo o pokus vyhnout se podání jedné žádosti veřejnosti o přístup k velkému počtu dokumentů, což by pro Komisi bylo příliš zatěžující.

13. Pravidla pro přístup veřejnosti nelze obcházet rozdělením žádosti o velký počet dokumentů do více, menších žádostí [5]. Vzhledem k tomu, že kampaň za přístup veřejnosti k těmto

dokumentům zahájila nevládní organizace, Komise ji považovala za prostředníka žalobců.

14. Komise rovněž tvrdila, že při vyřizování žádosti o přístup veřejnosti musí vzít v úvahu zájem žadatele a pracovní zátěž nezbytnou k vyřízení žádosti. V tomto případě má za to, že navrhané řešení tyto zájmy náležitě vyvážilo omezením žádosti o přístup na dvouměsíční období. Vzhledem k tomu, že nevládní organizace navrhané řešení nepřijala, Komise tvrdí, že navrhané řešení správně použila, aby mohla žádost vyřídit v zákonné lhůtě 15 pracovních dnů.

Hodnocení veřejného ochránce práv

15. Pravidla EU pro přístup veřejnosti řádně zohledňují administrativní zátěž, která může být instituci uložena v případě velmi rozsáhlé žádosti nebo velkého počtu žádostí téhož žadatele. V tomto případě obdržela Komise v krátkém časovém rámci 188 žádostí veřejnosti o přístup. Vzhledem k velmi podobné povaze těchto žádostí a nesporné skutečnosti, že žádosti byly podporovány, organizovány a koordinovány nevládní organizací, bylo rozumné, aby je Komise vyřídila jako jeden velký požadavek. Pokud by Komise nemohla takový názor zaujmout, pravidla, jejichž cílem je chránit veřejný zájem na řádném fungování veřejné správy, by byla snadno obcházena a narušena.

16. Ačkoli veřejná ochránkyně práv souhlasí s tím, že Komise jednala přiměřeně, když se rozhodla vyřídit všechny žádosti společně, měla nicméně žadatele informovat o svém rozhodnutí komunikovat pouze s nevládní organizací jako prostředníkem. Informování každého žadatele o tom, jak hodlá postupovat prostřednictvím standardizovaného e-mailu určeného každému žadateli, by nevyžadovalo příliš mnoho práce.

17. I když je veřejnému ochránci práv jasné, že kampaň organizovala nevládní organizace, Komise nemůže přenést povinnost reagovat na individuální žádosti o přístup na stranu, která tuto úlohu nepřijímá. Pokud Komise shledá, že je nezbytné komunikovat s jednou stranou v takové situaci, jako je tato, aby se usnadnilo vyřizování žádostí, měla by Komise zajistit, aby příslušná strana souhlasila, a Komise by měla rovněž informovat všechny žadatele o tomto rozhodnutí.

18. Pokud jde o otázku, zda Komise jednala přiměřeně, když poté navrhla zúžit žádost o přístup veřejnosti, veřejný ochránce práv po provedení nahlédnutí do spisu a získání vysvětlení, jak Komise dotčené dokumenty zpracovává a uchovává, shledává, že odhadovaná doba Komise na vyřízení žádosti o přístup, tj. 75,5 pracovních dnů, je přiměřená. Komise byla proto oprávněna pokusit se nalézt spravedlivé řešení, jak je stanoveno v právním rámci.

19. Pokud jde o podstatu návrhu na zúžení rozsahu žádosti, Komise předložila řešení, které umožní vyřídit žádost v přiměřené lhůtě. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že soudy EU trvaly na tom, že tuto lhůtu nelze prodloužit tak, aby vyřídily velké žádosti [6]. V této souvislosti Komise rozumně jednala, když poskytla předsedovi, místopředsedům a komisařům ve funkci v té době přístup k 257 souhrnným výkazům nákladů týkajících se cestovních výdajů v období

ledna a února 2016.

20. Veřejný ochránce práv však souhlasí s tím, že existuje významný veřejný zájem na přístupu k dotčeným informacím. Veřejný ochránce práv měl v průběhu šetření v úmyslu prozkoumat prostředky, kterými by Komise mohla tyto dokumenty v budoucnu včas zpřístupnit. V této souvislosti veřejná ochránkyně práv vítá nedávný vývoj, k němuž došlo, zejména závazek Komise [7] zveřejňovat informace o cestovních výdajích každého komisaře každé dva měsíce. Veřejná ochránkyně práv sleduje plnění tohoto závazku a vítá skutečnost, že zveřejňování těchto informací je nyní pravidelné a rutinní. Jedná se o velmi pozitivní krok směrem k větší transparentnosti v této oblasti a odůvodňuje uzavření tohoto šetření. Veřejná ochránkyně práv však bude situaci i nadále pozorně sledovat.

Závěr

Na základě šetření veřejný ochránce práv uzavře tento případ s následujícím závěrem :

S ohledem na pozitivní závazek Komise pravidelně a pravidelně zveřejňovat informace o cestovních výdajích každého komisaře každé dva měsíce se veřejná ochránkyně práv domnívá, že neexistují důvody pro další šetření této otázky.

Veřejná ochránkyně práv oceňuje Komisi za tuto novou proaktivní publikační politiku.

Stěžovatel a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

Emily O'Reillyová

Evropský veřejný ochránce práv

Ve Štrasburku dne 16. listopadu 2018

[1] www.access-info.org/commissioners-expenses [Odkaz]

[2] Čl. 6 odst. 3 nařízení (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise, Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43.

[3] Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2014 ve věci C-127/13, *Guido Strack v. Komise*, ECLI:EU:C:2014:2250, body 27–28.

[4] Konkrétně článek 7 nařízení č. 1049/2001, podle něhož se žádosti vyřizují neprodleně a potvrzení o přijetí se zasílají

[5] Rozsudek Tribunálu ze dne 10. prosince 2010 ve věci T-494/08, *Ryanair v. Komise* , ECLI:EU:T:2010:511, bod 34

[6] Věc C-127/13, *Guido Strack v. Komise* , body 27–28

[7] Viz projev předsedy Jeana-Clauda Junckera o stavu Unie v roce 2017, který byl následně rozpracován v čl. 6 odst. 2 rozhodnutí Komise C(2018) 700 final ze dne 31. ledna 2018 o kodexu chování členů Evropské komise, k dispozici na adrese:

https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/code-of-conduct-for-commissioners-2018_en_0.pdf